

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 117/2022-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej, zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti oznámeniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 1 T 33/2014 z 22. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd oznámením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Ďalej v ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby označené oznámenie všeobecného súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľa na nové konanie, takisto ústavný súd žiada o ustanovenie právneho zástupcu pre jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 201/2002 z 9. apríla 2003 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 9. apríla 2003“) odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere piatich rokov, pričom bližšie nešpecifikovaným uznesením Okresného súdu Trnava z 13. novembra 2006 bolo rozhodnuté o jeho podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Následne Okresný súd Trnava uznesením č. k. 5 Pp 157/06 z 3. januára 2014 konštatoval, že sťažovateľ viedol v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, a teda sa osvedčil. Rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 33/2014 z 21. mája 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 21. mája 2014“) došlo k zrušeniu trestu uloženého rozsudkom okresného súdu z 9. apríla 2003 a sťažovateľovi bol uložený nový „*súhrnno úhrnný trest*“. Sťažovateľ podaniami z 15. apríla 2021 a 26. mája 2021 požiadal okresný súd vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 33/2014 o započítanie časti trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom okresného súdu z 9. apríla 2003, a to tej časti, ktorú sťažovateľ podľa svojho vyjadrenia „*nevykonal vo väzení, ale vykonal podmiennečným prepustením z výkonu trestu na slobode*“. Vyrozumením okresného súdu č. k. 1 T 33/2014 z 22. júna 2021 (ďalej len „oznámenie z 22. júna 2021“) bolo sťažovateľovi oznámené, že jeho žiadosti nemožno vyhovieť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že okresný súd, ktorý nevyhovel jeho žiadosti o započítanie označenej doby do nového súhrnného trestu uloženého rozsudkom okresného súdu z 21. mája 2014, postupoval formalisticky a použil podľa jeho mienky reštriktívny výklad ustanovení § 45 Trestného zákona upravujúcich podmienky na započítanie väzby a trestu. Podľa jeho názoru pokiaľ ustanovenia § 45 Trestného zákona naozaj započítanie sťažovateľom vymedzenej doby, počas ktorej trest „*vykonan na slobode*“, neumožňovali, bolo povinnosťou všeobecného súdu dotvoriť výklad zákona v prospech sťažovateľa.

4. V postupe okresného súdu, o ktorom bol sťažovateľ vyrozumený oznámením z 22. júna 2021, vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho práv postupom okresného súdu, ktorý nevyhovel žiadosti sťažovateľa o započítanie (do nového súhrnného trestu) doby podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom okresného súdu z 9. apríla 2003, ktorého výrok o treste bol zrušený neskorším rozsudkom okresného súdu z 21. mája 2014 na základe postupu podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona (postup pri ukladaní súhrnného trestu).

6. Ústavný súd sa pri posúdení ústavnej sťažnosti sťažovateľa oboznámil jednak s relevantnou právnou úpravou, ako aj s obsahom postupu okresného súdu a dôvodmi, o ktoré svoj postup oprel a ktoré prezentoval v oznámení z 22. júna 2021.

7. Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 45 ods. 3 Trestného zákona ak bol páchatel' súdom alebo iným orgánom potrestaný a došlo k jeho odsúdeniu pre ten istý skutok, započíta sa mu vykonaný trest do uloženého trestu, ak je vzhľadom na druh uloženého trestu započítanie možné. Rovnako postupuje súd, ak páchatel'ovi uložil úhrnný trest alebo súhrnný trest.

8. Okresný súd vo svojom oznámení z 22. júna 2021 citoval dotknuté ustanovenia Trestného zákona a sťažovateľovi vysvetlil, že započítanie, ktorého sa domáha, nie je možné, keďže počas doby pobytu na slobode po podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody na základe rozhodnutia všeobecného súdu príslušnú časť uloženého trestu fakticky nevykonával, a teda nevykonával. V závere oznámenia z 22. júna 2021 tak okresný súd uzavrel, že do trestu odňatia slobody je možné započítať iba skutočnú dobu, po ktorú bola sťažovateľovi osobná sloboda obmedzená, či už formou výkonu trestu odňatia slobody, väzbou, zadržaním, alebo zatknutím, a že skúšobnú dobu podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je možné započítať, keďže mu počas tejto doby nebola osobná sloboda obmedzená.

9. Ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľa, v rámci ktorej prezentuje svoj subjektívny pohľad na správnosť výkladu § 45 ods. 3 Trestného zákona v jeho právnej veci, je na prvý pohľad absurdná, a teda celkom zjavne nesprávna. Citované ustanovenie totiž celkom výslovne stanovuje, že do nového súhrnného trestu sa započíta **vykonaný trest** (v sťažovateľovom prípade trest odňatia slobody). Celkom logicky, trest odňatia slobody, čo vyplýva priamo z jeho názvu, spočíva v obmedzení osobnej slobody umiestnením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, k výkonu tohto trestu dochádza teda výlučne pobytom v ústave na výkon tohto trestu. Pobyt na slobode na základe rozhodnutia o podmiennečnom prepustení nie je výkonom trestu odňatia slobody, ako sa sťažovateľ vo svojich scestných úvahách mylne domnieva.

10. Postup okresného súdu, ktorý nevyhovел žiadosti sťažovateľa o započítanie špecifikovanej doby do nového súhrnného trestu odňatia slobody, sa vzhľadom na predchádzajúce závery ústavnému súdu nejaví ako svojvoľný, porušujúci namietané práva sťažovateľa. Ústavný súd je toho názoru, že okresný súd uviedol vo svojom rozhodnutí dostatočne konkrétne a náležité argumenty

podporujúce zákonnosť uvedeného postupu, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v oznámení z 22. júna 2021 prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného zákona upravujúcich podmienky započítania.

11. Vychádzajúc z prezentovaných záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

12. V závere sa ústavný súd vysporiadal aj so žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. V tomto smere poukazuje na § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Zákon o ústavnom súde vyžaduje, aby boli všetky tri podmienky splnené kumulatívne. Keďže ústavný súd tak, ako to je uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia, skonštatoval dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa pre jej zjavnú neopodstatnenosť, teda zjavnú bezúspešnosť ústavnej sťažnosti, žiadosti sťažovateľa pre nesplnenie podmienok stanovených citovaným ustanovením zákona o ústavnom súde nevyhovelo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu